

Sanje malega Mirčka.

„Mamica, jaz sem zelo zaspan, ali smem iti spat?“ rekel je nekoč mali Mirček svoji materi. Mati mu je to rada dovolila in mu rekla: „Le idi spat, dete, toda moliti moraš še poprej in Jezusčka poljubiti ter se priporočiti angelu varuhu, da te bode po noči varoval vsega hudega na duši in na telesu.“ Mirček je storil, kar mu je mati velela, namreč pokleknil je in začel moliti lepo molitvico, katera se tako-le glasi:

„Ljubi angel varuh moj,
Varuj zvesto me nocoj,
Pred vsem hudim me obvari,
Celo noč pri meni ostani!“

Nato je šel spat ter je sladko zaspal. Po noči se mu je pa sanjalo: da se je igral na zeleni trati, trgal rožice in lovil metuljčke. Naenkrat pa je prišel k njemu krilat angelček, ki mu je rekel: „Dragi Mirček, pojdi z mano k ljubemu Bogu, da boš videl, kakšno veselje te čaka po smrti, ako boš priden.“ Mirček je šel z angelom po lepi, s cveticami posuti poti v nebesa. Ko pa prideta pred nebeška vrata, potrka angel na nje in sv. Peter jima jih odpre. Kako se je začudil Mirček lepoti, katero je zagledal, ko je prestopil nebeški prag. Tu je videl razne lepe vrtiče, tam zopet lep travnik in lepo jezerce, ob katerem so se igrali angeli.

Med tem, ko je to opazoval z velikim začudenjem, sta prišla z angelom do božjega prestola. Tu je videl Mirček največjo krasoto, kakoršne še ni videlo človeško oko.

Bog mu reče: „Dragi Mirček, ker si bil vedno priden in si rad molil, dano ti je bilo, da si smeš za nekaj časa ogledovati nebeško kraljestvo, kamor bodeš po smrti prišel, če bodeš vedno priden in rad molil. Zatorej bodi priden, ter rad moli!“

Ko se je Mirček v tem prebudil, se je ves radoveden oziral okoli sebe, toda ni videl nič več one nebeške krasote.

Ostal je pa priden in je rad molil, zato ga je pa Bog rad imel že v življenju, po smrti ga je pa vzel k sebi v nebesa.

Zatorej tudi vi, dragi otročiči, radi molite, da bode te prišli, kakor Mirček, v nebesa, kjer bode te videli Mirčka in se ž njim veselili pri Bogu. *Leopold.*

Zlato.

Pred davnim časom sta živela blizu mesta Jeruzalema dva brata; starejšemu je bilo ime Afanasij, mlajšemu pa Ivan. Stanovala sta na neki gori in se živila s tem, kar so jima dajali ljudje. Delala sta od ranega jutra do poznega večera, toda ne zase, ampak za reveže. Težakom in vdovam sta pomagala pri delu, obiskovala sta bolnike in opravljala druga dobra dela. Toda plačila nista hotela nikdar prejeti. Tako sta živela brata ves teden narazen in se sešla le vsako soboto zvečer na domu, kjer sta preživela nedeljo skupaj in molila. V ponedeljek pa je šel zopet vsak na svojo stran. Tako sta živela pobožna brata mnogo let in božji angel je blagoslavljal njuna dela.

Ko gresta nekoč zopet narazen, se začne Afanasiju tožiti po bratu; zato se ustavi in gleda za njim. Tudi Ivan malo postoji. Ko pogleda proti bratu, zapazi v bližnjem grmu nekaj svetlega; hitro stopi k grmu, toda takoj odskoči, ko zagleda kup zlata in beži po hribu, kakor bi ga podila divja zver. Afanasiju se to čudno zdi; zato gre pogledat, kaj je tako splašilo brata. Že od daleč zagleda neko bliščečo stvar; ko pride do grma, zagleda na tleh — kup zlata.

Česa se je vendar brat tako zbal in zakaj je tako bežal? si misli Afanasij. Saj vendar zlato samo na sebi ni nič pregrešnega. Z zlatom se sicer lahko učini marsikaj dobrega; koliko sirot in vdov se lahko ž njim preživi in koliko bolnikom se lahko pomaga. Midva